

Hensigten med denne ordning er at give såvel Rådet som de enkelte institutter tilskyndelse til og et rimeligt grundlag for en egentlig langtidspanlægning og samtidig at forhindre, at de offentlige midler, der sættes ind på denne finansieringsvirksomhed, for længere tid ad gangen bindes til faste og mere rutineprægede formål. Det er ønskeligt, at der i stedet finder en regelmæssig omprioritering sted med henblik på særligt at fremme den teknologiske servicevirksomhed på de områder, hvor der er særlige behov og muligheder for en udviklingsbetonet servicevirksomhed. Langtidspanlægning vil samtidig øge Rådets mulighed for en samlet styring af den statslige indsats og for til stadighed at vurdere størrelsesordenen af de nærmest følgende års samlede bevillingsbehov, som af Handelsministeriet skal indarbejdes i de statslige budgetteringsrammer.

I § 5, stk. 6, angives de *betingelser*, hvorunder godkendelse efter stk. 3 kan gives. Den regelmæssige gennemgang og vurdering af instituttets forhold, som er omtalt foran, og som vil ligge til grund for Rådets indstilling om godkendelsen, vil give Rådet mulighed for at efterprøve, om disse betingelser er opfyldt på en sådan måde, at Rådet kan gå ind for godkendelsen.

I vurderingen af, om der er behov for den pågældende institution, må en række forhold tages i betragtning. Det gælder ikke blot karakteren af den service, der tilbydes; der må også lægges vægt på, om det nærmere sigte med virksomheden og den arbejdsform, der anvendes, m. v. er egnet til at sikre en effektiv behovsdækning.

Der tænkes bl. a. lagt vægt på, at instituttet dækker et relevant og klart formuleret behov for teknologisk service, at virksomheden tager sigte på at nyttiggøre instituttets arbejdsresultater inden for en veldefineret kreds af brugere i erhvervslivet eller andre sektorer af samfundet, at instituttet er organiseret som en selvejende, almennyttig institution med acceptable vedtægter, at instituttets arbejdsform og opgavevalg er relevant og professionelt tilrettelagt og falder inden for de aktiviteter, der henføres under teknologisk service, samt at instituttet bygger på et i økonomisk, teknisk og personalemæssig henseende betryggende grundlag.

Ved godkendelsen vil der desuden blive lagt vægt på, at et eventuelt overskud af driften ikke kan trækkes ud af institutionen, men forbliver i denne og kun kan anvendes til den godkendte servicevirksomheds konsolidering eller udbygning og således nødvendigvis må komme godkendte formål til gode. Desuden har den private, selvejende form den fordel, at institutionens selvstændige økonomiske ansvar for driften understreges.

Formålet med kravet om godkendelse er ikke mindst, at man derigennem vil sikre, at der ved ydelse af teknologisk service kan føres en bevidst behovsrelevant og udviklingsfremmende erhvervs-politik ved hjælp af statsmidler, der kanaliseres gennem en række institutter, hvis karakter og kvalitetsniveau man har tillid til, hvis arbejdsform og arbejdsområder man til stadighed har kendskab til, og hvis budgetter og regnskaber m. v. efter aftale er opstillet på en sådan måde, at de indsatte midlers anvendelse og effekt kan godtgøres.

I § 4, stk. 7, er der endelig åbnet adgang for, at også rene *statsinstitutioner*, der yder teknologisk service i væsentligt omfang, vil kunne bringes ind under lovens bestemmelser om styring og finansiering af teknologisk servicevirksomhed. I de bemærkninger, Handelsministeriet har modtaget til betænkningen om „teknologisk service“, lægges der fra flere sider vægt på, at Rådet får de fornødne beføjelser vedrørende styring og finansiering af teknologisk servicevirksomhed, også når den udøves af statslige institutter. Ved § 1, stk. 2, er der givet Rådet beføjelser til at rådgive og tage initiativer også i sådanne anliggender.

Afgørelsen af, om det — på de vilkår for godkendelsen, som vil blive fastsat efter indstilling fra Rådet — vil være ønskeligt og hensigtsmæssigt at inddrage en af staten drevet serviceinstitution under det styrings- og finansieringssystem, som lovforslaget tager sigte på at etablere, må dog i det enkelte tilfælde afhænge af det ministerium, der har ansvaret for løsningen af de opgaver, hvortil det pågældende institut er oprettet. Hertil kommer, at en sådan ændring af finansieringsformen for en statsinstitution er helt utraditionel og vil rejse en række problemer af budgetmæssig og anden art, som endnu ikke har været genstand for nærmere overvejelser. Stk. 7 vil derfor kun kunne bringes i anvendelse i det omfang, disse problemer kan løses ved nærmere aftale med vedkommende ministerium og med Økonomi- og Budgetministeriet, og såfremt finansudvalgets tilslutning hertil kan opnås.

Den i stk. 7 forudsatte ordning må således indtil videre betegnes som værende af forsøgsmæssig karakter. For visse statslige institutioner, som i væsentligt omfang tager sigte på — som regel mod betaling — at betjene erhvervslivet og andre sektorer med teknologisk service, eller som i højere grad end hidtil kunne ønskes inddraget i en sådan virksomhed, kan det være hensigtsmæssigt at overveje en finansieringsordning, der følger det i § 5 foreslåede system, som lægger vægt på institutionens ydelser fremfor på dens udgifter, og som tillader den smidige tilpasning af virksomheden til brugerens vekslende